

[2-ге вид.]. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 472 с.

9. Белкин Р.С. Криминалистика: проблемы сегодняшнего дня. Злободневные вопросы российской криминалистики / Р.С. Белкин. – М.: Издательство НОРМА (Издательская группа НОРМА–ИНФРА·М), 2001. – 240 с.

10. Бахін В. Як розкриваються злочини (Криміналістика у питаннях та відповідях): посібник / В. Бахін, В. Гончарко. – К.: «Хрещатик», 1996. – 199 с.

11. Криминалистика: учебник для высших учебных заведений МВД СССР / под редакцией профессор Р.С. Белкина, В.П. Лаврова, И.М. Лузгина. – М.: Высшая юридическая заочная школа МВД СССР, 1988. – Т. II. – 455 с.

12. Буканов Г. М. Криміналістичний аналіз обстановки місця події / Г. М. Буканов // Тижень науки - 2014. Збірник тез доповідей щорічної науково-практичної конференції серед викладачів, науковців, молодих учених, аспірантів і студентів ЗНТУ, Запоріжжя, 14–18 квітня 2014 р. В 5 томах. Т. 5 / Редкол. : Ю. М. Внуков (відпов. ред.) та ін. – Запоріжжя : ЗНТУ, 2014. – С. 127-129.

13. Біленчук П. Д., та ін. Криміналістика: Підруч. для слухачів, ад'юнктів, викладачів вузів системи МВС України / П. Д. Біленчук, О. П. Дубовий, М. В. Салтєвський, П. Ю. Тимошенко. За ред. акад. П. Д. Біленчука.- К.: АТІКА, 1998. - 416 с.: іл.

14. Марків І. С. Слідова картина як елемент криміналістичної характеристики незаконного заволодіння вогнепальною зброєю / І.С. Марків [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/e-journals/FP/2011-4/11miczvz.pdf.

15. Мельниченко С. П. Слідова картина незаконного переміщення вогнепальної зброї / С. П. Мельниченко // Прикарпатський юридичний вісник. – 2015. – № 3. – Том 2. – С. 88-95.

16. Мельниченко С. П. Криміналістична характеристика способів незаконного переміщення вогнепальної зброї / С. П. Мельниченко // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». – 2016. – Том 3. – Випуск № 2. – С. 90-93.

Надійшла до редакції 21.02.2018

SUMMARY

Kotsyuba S.A. Forensic description of trace pattern of misappropriation of firearms made by serviceman. The article explores the trace pattern of illegal movement of firearms.

The author notes that during a pretrial investigation the investigator is not interested in the terminological value of the studied objects and their substantive content, which must be a set of traces (material and ideal), leaving during the Commission of a crime, so in the eyes of the author in scientific discussion more acceptable is the term trace pattern and not the trace setting. Trace the picture of the illegal movement of firearms is characterized by ideal and material traces of the crime. The source of perfect trails is the relevant categories of witnesses, victims, accused persons (suspects). The material traces the movement of firearms can be categorized in the following groups. Knowledge of the trace of the painting as an element of criminalistic characteristics of illegal movement of firearms is essential during the investigation of these crimes, as dazole investigation to fill in the gaps malopodatliiva trace pattern at the initial stage of the investigation. Trace pattern plays an important role and is of particular importance when between it and other elements of criminalistic characteristics of the detected correlation that allows to predict the existence of unknown elements in the presence of a number of known.

Keywords: *firearms, forensic characterization, illegal movement, trace pattern.*

УДК 343.985

Кузьменко А. С. ©

здобувач

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-1-182-187

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ДЛЯ ВИЛУЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ З ОСОБИСТІСНИХ ДЖЕРЕЛ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ КВАРТИРНИХ КРАДІЖОК, УЧИНЕНИХ РАНІШЕ ЗАСУДЖЕНИМИ ОСОБАМИ

Висвітлено деякі аспекти розслідування квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами. Розглянуто особливості проведення слідчих (розшукових) дій для вилучення інформації з особистісних джерел для більш швидкого розслідування досліджуваної категорії кримінальних правопорушень.

Ключові слова: *квартирні крадіжки, раніше засуджена особа, організація, тактика, слідчі (розшукові) дії, допит, одночасний допит раніше допитаних осіб.*

© Кузьменко А.С., 2018

Постановка проблеми. При розслідуванні кримінальних правопорушень залежно від конкретної слідчої ситуації повинні проводитися відповідні процесуальні дії. Кожна з них має певні особливості проведення залежно від складу злочину та певних умов, що склалися на відповідному етапі провадження. На початковому етапі розслідування квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, важливу роль відіграє проведення слідчих (розшукових) дій для вилучення інформації з особистісних джерел: отримання конкретної орієнтуючої інформації щодо викраденого майна, осіб, які могли вчинити правопорушення тощо. Тому дослідження організаційно-тактичних особливостей здійснення цих процесуальних дій має досить важливе значення для всього кримінального провадження.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Концептуальні засади розслідування злочинів досліджували у своїх працях Л. І. Аркуша, К. В. Антонов, В. П. Бахін, В. Д. Берназ, Р. С. Белкін, А. Ф. Волобуєв, В. А. Журавель, А. В. Іщенко, О. Н. Колесніченко, В. К. Лисиченко, І. М. Лузгін, В. Г. Лукашевич, Є. Д. Лук'янчиков, М. В. Салтєвський, Р. Л. Степанюк, К. О. Чаплинський, В. Ю. Шепітько, М. П. Яблоков та ін. Проте особливості кримінального провадження у справах про квартирні крадіжки, учинені раніше засудженими особами, не були досліджені у повному обсязі з урахуванням чинного КПК України та сучасних потреб правоохоронної практики.

Метою даної статті є дослідження особливостей проведення слідчих (розшукових) дій для вилучення інформації з особистісних джерел при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами.

Виклад основного матеріалу. Важливою слідчою (розшуковою) дією при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, є допит. Як відомо, зазначена процесуальна дія є найбільш розповсюдженою та інформативною у кримінальному судочинстві. Адже якраз за її допомогою майже в кожному провадженні працівники поліції отримують найбільшу кількість доказів, які дають можливість для висунення версій та проведення подальших заходів.

Деякі автори визначають допит як слідчу дію, котра полягає в отриманні й фіксації у встановленій кримінально-процесуальній формі суб'єктом розслідування інформації шляхом безпосереднього комунікативного контакту, а предметом допиту виступає встановлена інформація як будь-які дані, що мають значення для встановлення істини [9, с. 151]. Допит можна визначити, на думку М.О. Янкового, як регламентований кримінально-процесуальним законом процес специфічної вербальної взаємодії з допитуваним, під час якої слідчий (прокурор, суддя), використовуючи законні практичні прийоми і методи психологічного впливу, отримує від допитуваного і фіксує у протоколі усну інформацію про відомі йому обставини, що мають значення для розслідування злочину [15, с. 190], що ми підтримуємо.

Зазвичай, при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, потерпілі відомі з початку провадження. Предметом їх допиту є будь-які обставини, що підлягають встановленню у кримінальному провадженні. Загалом предмет допиту утворюють обставини, які входять до предмета доказування, а також інші обставини, які можуть надати допомогу у всебічному, повному, об'єктивному здійсненні кримінального провадження та прийнятті правильного процесуального рішення [4, с. 305].

При розгляді цього питання не можна оминати увагою планування та підготовку до проведення допиту. До них, на думку В.К. Весельського та В.С. Кузьмічова, слід віднести три основних елементи: організаційний – забезпечення раціонального проведення допиту (коли і де доцільно провести його з позиції раціонального використання бюджету часу і можливостей слідчого – сьогодні, завтра, вранці, які використати технічні засоби і т.п.); змістовний – визначення повноти і взаємозв'язку обставин, що підлягають встановленню; тактичний – встановлення відповідних засобів і прийомів вирішення конкретних завдань допиту [1, с. 61].

Загалом допит складається з трьох частин: підготовки до допиту, безпосереднього допиту та фіксації результатів допиту. Підготовчий етап проведення допиту у справах про квартирні крадіжки, учинені раніше засудженими особами, заснований на загальних правилах проведення цієї слідчої (розшукової) дії. Тому, не заглиблюючись у судження різних науковців, наведемо комплекс організаційних і тактичних заходів, що пропонує здійснити при підготовці до її проведення, наприклад, А.Ф. Волобуєв. Вони, на наш погляд, найбільш повно висвітлюють допит при розслідуванні квартирних крадіжок, учине-

них раніше засудженими особами:

- ретельне, повне і всебічне вивчення матеріалів кримінальної справи;
- визначення черговості допиту (тобто кола осіб, які підлягають допиту, та послідовності їх проведення);
- одержання інформації про допитувану особу;
- ознайомлення з деякими спеціальними питаннями;
- запрошення осіб, участь у допиті яких є обов'язковою;
- планування допиту;
- визначення часу і місця проведення допиту;
- підготовка робочого місця для проведення допиту [3, с. 295–297].

Зокрема, вивчення матеріалів кримінального провадження дозволяє визначити предмет допиту, сформулювати запитання допитуваному, встановити коло осіб, які підлягають допиту, тощо. Це дозволяє, як зазначає Ю.А. Чаплинська, виявити існуючі прогалини, розбіжності і суперечності між учасниками процесу та своєчасно існувати заходів щодо їх усунення [12, с. 222]. Необхідно також проаналізувати слідчі (розшукові) дії, що були проведені на початковому етапі розслідування: огляд місця події, допити свідків тощо. Дослідження їх може бути корисним для висунення версій про механізм учинених злочинів і осіб, які їх вчинили, та інші обставини.

Важливе значення при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, має тактика слідчої (розшукової) дії. На думку М.П. Яблокова, до основних тактичних прийомів допиту можна віднести такі:

- демонстрація перед допитуваним можливого механізму вчинення злочину;
- демонстрація доказів із роз'ясненням їх значення;
- створення уявлення про перебільшену поінформованість слідчого;
- приховування поінформованості слідчого від допитуваних;
- використання елемента раптовості [14, с. 153–156].

Також для успішного проведення допиту необхідно встановити психологічний контакт з допитуваною особою. Адже спілкування під час допиту, як доречно зазначає Л.Д. Удалова, ускладнюється тим, що допит є специфічною формою спілкування, у процесі якої громадяни, які перебувають у сфері досудового розслідування та судового розгляду справи, входять у безпосередній контакт з представниками слідчих та судових органів, які наділені владними повноваженнями» [13, с. 134]. Тому важливим є вміння слідчого викликати прихильність у допитуваного або сформувати між учасниками допиту обстановку довіри.

Як на початковому, так і на подальшому етапі розслідування різні його учасники можуть давати суперечливі показання. Це пояснюється як і швидким перебігом подій під час вчинення кримінального правопорушення, так і приховуванням своєї вини. Тому важливою слідчою (розшуковою) дією при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, буде одночасний допит двох раніше допитаних осіб.

С.М. Лозова з приводу особливостей проведення одночасного допиту проаналізувала наявний рівень знань і вмінь слідчих щодо його проведення на момент початку роботи у слідчих підрозділах і типові тактико-психологічні помилки при його проведенні. Виходячи з результатів дослідження, вона визначила, що слідчі усіх вікових груп вважають недостатньою підготовку в навчальних закладах, системі службової підготовки і в системі підвищення кваліфікації. Найбільш вагомими джерелами знань щодо очної ставки вони вважають досвід колег і власний досвід. Це свідчить, по-перше, про недостатність у слідчих тактичних і психологічних знань та професійних вмінь щодо найбільш ефективного проведення очної ставки і, по-друге, про необхідність відпрацювання вищевказаних знань і вмінь у процесі навчання для подальшого, більш результативного, застосування їх у професійній діяльності [6, с. 10].

Зазначена слідча (розшукова) дія шляхом з'ясування і усунення суперечностей в показаннях допитуваних допомагає працівникам правоохоронних органів досягти справедливості у кримінальному провадженні. Вона є складною вербальною процесуальною дією, оскільки проводиться за участю 2-х або більше раніше допитаних осіб за наявності в їх раніше наданих показаннях суттєвих суперечностей щодо одних і тих самих обставин справи.

С.М. Стахівський під очною ставкою визначав слідчу (судову) дію, яка передбачає одночасний допит раніше допитаних осіб про обставини, стосовно яких було отримано істотно суперечливі показання [11, с. 25]. У свою чергу, А.Б. Соловйов характери-

зує її як самостійну слідчу дію, що проводиться шляхом почергового допиту двох осіб з числа свідків, потерпілих, підозрюваних і обвинувачених у присутності один одного з метою встановлення в їхніх показаннях істотних протиріч, які мають значення для встановлення істини по спірних обставинах і для прийняття законного і обґрунтованого підсумкового рішення у кримінальній справі [10, с. 12].

Шляхом аналізу кримінальних проваджень за досліджуваною категорією правопорушень нами встановлено, що одночасний допит 2-х або більше раніше допитаних осіб проводився в 48 % випадків, з них в 76 % – між потерпілим та підозрюваним, 12 % – між підозрюваним та свідком, 8 % – між підозрюваними, 4 % – між потерпілим та свідком, 1 % – між свідками, 1 % – між потерпілими.

Дослідження судово-слідчої практики дало підстави для висновку щодо кількості учасників, задіяних у проведенні одночасного допиту:

- а) два допитуваних – 97 %;
- б) три – 2 %;
- в) чотири і більше – 1 %.

Не рекомендується проводити одночасний допит між такими категоріями осіб:

- між особами, кожна з яких дає завідомо неправдиві показання;
- якщо є обґрунтовані дані про те, що особи, з якими має проводитись очна ставка, домовились давати неправдиві показання;
- з участю підозрюваного, який частково визнає свою вину, але є схильним до зміни показань;
- між особами, з яких той, хто дає правдиві показання перебуває у матеріальній, родинній або іншій залежності від іншого учасника;
- коли один з її учасників відмовляється давати показання в присутності іншої особи;
- між неповнолітньою і дорослою особами, якщо є підстави вважати, що доросла особа негативно вплине на показання неповнолітнього тощо [2, с. 30].

На думку О.Я. Переверзи, проведення очної ставки між двома особами, які дають свідомо неправдиві показання, можливе, але за певними правилами і в тому випадку, якщо ці особи по одних епізодах говорять правду, а по інших – неправду. Тактика очної ставки повинна будуватися на використанні протиріч між ними шляхом загострення конфліктної ситуації, спрямованої на поглиблення розбіжностей між учасниками. Необхідно підкреслити, що 53 % слідчих, які брали участь в анкетуванні, найчастіше з метою подолання свідомої неправди проводять очну ставку, але дана слідча дія на практиці не завжди є настільки ефективною. Про це можуть свідчити результати аналізу кримінальних справ. Свідомо неправда була подолана у ході очної ставки в 10 % випадків дачі таких показань, а в 6 % випадків очна ставка не проводилася, хоча така необхідність була [7, с. 16].

Надамо характеристику окремим з них. Так, основними завданнями, для досягнення яких проводилася дана процесуальна дія, були такі:

- 1) з'ясування причин суперечностей в показаннях допитаних та їх усунення – 56 %;
- 2) викриття одного із допитуваних у дачі неправдивих показань – 56 %;
- 3) посилення позиції сумлінних учасників допиту, які надали правдиві показання, – 59 %;
- 4) додаткова перевірка й закріплення показань свідків, потерпілих, підозрюваних – 43 %.

Під час безпосереднього проведення одночасного допиту при розслідуванні квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, можуть виникати як безконфліктні, так і конфліктні ситуації. Для їх вирішення може застосовуватися певна сукупність тактичних прийомів. М.В. Салтевський залежно від спрямування виділяє такі групи тактичних прийомів: прийоми для активізації пам'яті учасника, що сумлінно помиляється; прийоми, спрямовані на викриття у неправді; прийоми для подолання відмови допитуваного від участі в очній ставці; прийоми, спрямовані на подолання небажаного впливу одного учасника на іншого [8, с. 201–202]. Погоджуючись з можливістю застосування зазначених тактичних прийомів, розглянемо деякі з них з огляду на те, що найбільш важливо їх застосовувати за участю підозрюваних, особливо в умовах протидії досудовому розслідуванню.

Одним з найбільш доцільних тактичних прийомів при проведенні одночасного

допиту по досліджуваній категорії кримінальних правопорушень слід визначити загострення протиріч у свідченні учасників одночасного допиту по менш значущих спірних обставинах. Можна погодитися з думкою В.С. Кузьмічова і В.В. Юсупова, що запитання з приводу суперечностей необхідно ставити таким чином, щоб учасники очної ставки не змогли взаємно усвідомити вигідний для них хід показань. Це можливо у тому випадку, коли показання одного учасника в повному обсязі стають відомі іншому. З метою недопущення даної ситуації слідчий стосовно кожної суперечності ставить окремі запитання, відповідати на які спочатку пропонується одному, а потім іншому допитуваному. Після відповіді на поставлене запитання одного з учасників очної ставки в іншого слід запитати, чи погоджується він з такою відповіддю. При наступному запитанні черговість змінюється. Щойно хто-небудь з них, всупереч раніше даним показанням, погодиться з відповіддю іншого, у нього береться пояснення цього, а відповідь обов'язково фіксується у протоколі. Використовуючи такий тактичний прийом, одному з допитуваних повністю змовитися з іншим не вдається: вони будуть по чергово погоджуватися або суперечити один одному. За таких обставин неправдивість їх показань стає очевидною. Якщо особа, яка дала правдиві показання, на очній ставці відмовляється від них, то слідчому не слід ставити обом учасникам запитання з метою деталізації й уточнення їх показань. Інакше учасники слідчої дії, ознайомившись з її деталями, у подальшому зможуть висувати узгоджені між собою версії [5, с. 96].

Висновок. Підводячи підсумок, необхідно зазначити, що до слідчих (розшукових) дій для вилучення інформації з особистісних джерел під час розслідування квартирних крадіжок, учинених раніше засудженими особами, необхідно віднести допит та одночасний допит раніше допитаних осіб. Вірно обрана тактика цих слідчих (розшукових) дій дає можливість ефективно збирати доказову інформацію, що буде мати значення на подальшому етапі розслідування. Для оптимально ефективного проведення зазначених процесуальних дій необхідно здійснити ретельну підготовку та застосовувати відповідні тактичні прийоми.

Бібліографічні посилання

1. Весельський В.К., Кузьмічов В.С., Мацишин В.С., Старушкевич А.В. Особливості провадження допиту підозрюваного (обвинуваченого) з метою недопущення тортур та інших порушень прав людини: посібник. Київ: НАВСУ, 2004. 148 с.
2. Котлюк О.І. Мета, фактичні та процесуальні підстави одночасного допиту двох чи більше вже допитаних осіб потребують уточнення. *Вісник кримінального судочинства*. № 1. 2016. С. 26-32.
3. Криміналістика: підручник. В.Д. Берназ, В.В. Бірюков, А.Ф. Волобуєв. За заг. ред. А.Ф. Волобуєва. МВС України, Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків: ХНУВС, 2001. 666 с.
4. Кримінальне процесуальне право України: навч. посібник. За ред. В. Г. Гончаренка, В. А. Колесника. Київ: Юстініан, 2014. 573 с.
5. Кузьмічов В.С, Юсупов В.В. Алібі у розкритті злочинів: навч. посібник. Київ, 2007. С. 96.
6. Лозова С.М. Тактико-психологічне забезпечення очної ставки: автореф. дис. ... канд. психол. наук. Харків, 2004. 20 с.
7. Переверза О.Я. Формування неправдивих показань, система тактичних прийомів їх виявлення і подолання: дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2000. 16 с.
8. Салтєвський М. В. Криміналістика: підручник: у 2-х ч. Харків: Консум, 2001. Ч. 2. 528 с.
9. Савельєва М.В., Смушкин А.Б. Следственные действия: учебник для магистров. Москва: Юрайт, 2012. 273 с.
10. Соловьев А.Б. Очная ставка: лекция. Москва, 2006. 32 с.
11. Стахівський С. М. Слідчі дії як основні засоби збирання доказів. Київ, 2009. 68 с.
12. Чаплинська Ю.А. Організаційне забезпечення проведення допиту. Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ: проблеми теорії і практики: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. Дніпропетровськ: ДДУВС, 2013. С. 221–224.
13. Удалова Л.Д. Деякі проблеми допиту інформатора в кримінальному судочинстві України. *Вісник Луганської академії внутр. справ*. 2003. № 1. С. 133–137.
14. Яблоков Н.П. Криминалистика в вопросах и ответах: учебное пособие. Москва: Юристъ, 2000. 224 с.
15. Янковий М.О. Генезис поняття та сутність допиту. *Науковий вісник Київського нац. ун-ту внутр. справ*. 2007. № 5. С. 185-187.

Надійшла до редакції 27.03.2018

SUMMARY

Kuzmenko A.S. Features of investigation (search) actions for removal information from personal sources in the investigation of burglaries committed by earlier convicted persons. The article deals with some aspects of investigation of apartment thefts made by earlier convicted persons. The peculiarities of the investigation (investigation) activities for the removal of information from the perfect source for

more rapid and effective investigation of the crime are devoted too.

The investigative (search) actions to extract information from personal sources during the investigation of apartment thefts committed by previously convicted persons include the interrogation and simultaneous interrogation of previously questioned persons. A well-chosen tactic of these investigative (search) actions provides an opportunity to effectively collect evidence that will be relevant at a subsequent stage of the investigation.

Keywords: *apartment theft, previously convicted person, organization, tactics, investigation (investigative) actions, interrogation, confrontation.*

УДК 343.13

Кулянда М.І. ©

Суддя Апеляційного суду Чернівецької області

DOI: 10.31733/2078-3566-2018-1-187-192

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ АПЕЛЯЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Досліджено чинники, що впливають на ефективність здійснення апеляційного провадження в Україні та формулюванню нормативно-правових та організаційних напрямів його вдосконалення.

Ключові слова: *оскарження, апеляційне провадження, Апеляційний Суд, ефективність здійснення апеляційного провадження, напрями вдосконалення апеляційного провадження.*

Постановка проблеми. 3 листопада 2012 року апеляційне провадження почалося здійснюватися в порядку, що регламентований в главі 31 нового Кримінального процесуального кодексу України, але протягом 5 років його дії, в статті, що регламентують здійснення провадження в суді апеляційній інстанції було внесено велика кількість змін, що свідчить про недосконалість чинного законодавства та існування проблемних питань під час реалізації норм на практиці а також про те, що процес реформування кримінальної юстиції досі триває. Отже можна сподіватись, що проведення дослідження, здійсненого в межах даної статті, щодо чинників, які впливають на ефективність здійснення апеляційного провадження в Україні та напрямів його вдосконалення, дозволить дійсно вдосконалити процесуальний порядок здійснення апеляційного провадження в Україні.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Питання щодо здійснення апеляційної перевірки судових рішень було предметом наукових викладів у роботах Є.В. Большакова, І.В. Басистої, О.Ю. Костюченко, Н.Р. Бобечко, Д.О. Захарова, І.Ю. Міронікова, О.В. Острогляда, О.С. Кашки, В. А. Познанського, В. І. Шишкіна, В. М. Хотенця, В. В. Сердюка та ін., але наявні наукові дослідження не охоплюють усіх аспектів інституту апеляційного провадження, в тому числі і питання щодо його удосконалення.

Метою цієї статті є новий науковий результат щодо чинників, що впливають на ефективність здійснення апеляційного провадження та напрямів вдосконалення апеляційного провадження

Для досягнення даної мети необхідно виконати такі *завдання*: 1) на підставі аналізу кримінально-процесуального законодавства, результатів вивчення матеріалів кримінальних проваджень та опитування практичних працівників визначити чинники, що впливають на ефективність здійснення апеляційного провадження; 2) сформулювати напрями вдосконалення апеляційного провадження.

Виклад основного матеріалу. На ефективність здійснення апеляційного провадження впливають велика кількість чинників. Одним із них є - переваженість суддів справами та неукомплектованість штатів судів, що призвело до того, що багато суддів, особливо молодих фахівців з невеликим стажем суддівської роботи, змушені були розглядати надто багато справ та матеріалів, тому припускалися помилок. Кількість